

κατὰ τὰ ἐννέα δέκατα οικονομική πολιτική, ἐπολέμησαν μετὰ μανίας καὶ τὸ νομοσχέδιον τῶν διαφορικῶν τελῶν.

Εὐτυχῶς οὔτε ἡ πολιτική των οὔτε ἡ βαφὴ των πλέον πέραν. Εἶνε καταδικασμένοι καὶ χωρὶς εἰδικῆς δικαστηρίου.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Καὶ ἡμεῖς μετὰ δυσχερεστέας παρατηρήσαμεν ὅτι μὲ τὰς νέας μεταρρυθμίσεις τοῦ Ταχυδρομείου χάσαμε τὸν Μαζαράκη μας. Διότι δι' ἡμᾶς ὁ Μαζαράκης δὲν εἶναι ὁ ἐγχειρίζων εἰς ἡμᾶς τὸν «Ἀνεξάρτητον», ὄργανον τοῦ κ. Ρηγοπούλου, ἐκδιδόμενον ἐν Μπενέος Ἀύρες, μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Ὁκεανοῦ καὶ τοῦ Νικητάρου, ἡ σαχλὰς ἐπιστολὰς περιεχούσας στίχους καὶ καλαμπούρια Πρωτοδίκου. Μαζαράκης εἶναι ὁ ἐγχειρίζων εἰς ἡμᾶς τὰς μαγικὰς πεντάλεπας τοῦ Σολομώντος, ὁ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον ἐπιστολὰς συστημένας περιεχούσας τὰ ἐλέη των ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἐπιστάτων μας. Ὅταν λοιπὸν ἀφῆρεςαν τὰς συστημένας ἐπιστολὰς ἀπὸ τὴν θυρίδα αὐτὴν, τοῦτο σημαίνει κατάργησιν Μαζαράκη, τοῦ χαριεστέρου ὅλων τῶν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου ταχυδρομικῶν ὑπαλλήλων. Καὶ νὰ ἰδῇτε ὅτι ἀφ' ἧς ἐγένεν ἡ ἀπαισία αὕτη μεταβολή, ἡμεῖς δὲν εἶδομεν ἐπαρχιακὰς εἰσπράξεις. Καὶ ἀφοῦ τώρα μᾶς παραπέμπουν εἰς δύο θυρίδας, δὲν καταλαμβάνομεν διατί νὰ μὴ μᾶς στέλλουν καὶ εἰς τρεῖς ἢ μᾶλλον εἰς τέσσαρες, ὥστε ἀλλαχόθεν νὰ λαμβάνωμεν τὰ ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ γράμματα, τὰ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, τὰς ἐφημερίδας καὶ τὰς συστημένας. Ἡ συγκέντρωσις αὐτῶν εἰς μίαν θυρίδα ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς δημοσιογράφους ἔχει τὸν λόγον της, ὅστις εἶναι ὁ τῆς δημοσιογραφικῆς εὐκολίας· καὶ ὁ λόγος αὐτὸς δὲν πιστεύομεν νὰ ἦρθη ἀπὸ τοῦ ρεύματος τῶν με-

ταρρυθμίσεων. Αἱ μεταρρυθμίσεις εἶναι καλὰ ὅχι ὡς τοιαῦται, ἀλλ' ὅταν ἔχωσι πρακτικὸν σκοπὸν. Διὰ τοῦτο παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς ἀποδώσουν τὸν Μαζαράκη. Δὲν ἐννοοῦμεν καὶ νὰ γίνωμεν ἐπαῖται διερχόμενοι δι' ὅλων τῶν ταχυδρομικῶν θυρίδων, ὅσονδήποτε καὶ ἂν ὦσι θυρίδες.

Χαριεστάτα πράγματα ἐδημοσίευσεν ὁ κ. Ἰσιδωρίδης Σκυλίσσης, περὶ φαναριωτικῶν ψωροπριγκήπων, ψευδοπαρόνων καὶ μωροκομήτων. Μὲ δροσερότητα καλάρου καὶ αἰσθημα Ρόκου Χοῦδα καὶ ἄλλην ἱστορικὴν ἐμπειρίαν τοὺς διεκωμῶδησε, ἀποδείξας ὅτι πᾶσα εὐγένεια ἀναγούσα τὴν καταγωγὴν της εἰς χρόνους τουρκικῆς κατακτήσεως, δὲν δύναται εἰρῇ νὰ ἐνθυμίζῃ διαφόρου εἶδους καὶ σχήματος αἵσχη, τῶν ὁποίων ὁ ἐξαγνισμὸς κατορθοῦται μόνον διὰ τῆς ἀπολακτίσεως πάσης ἀξιώσεως τιμητικῆς ἐξ ἐκείνων πηγαζούσης. Συγχαίρομεν τὸν κ. Ι. Σκυλίσσην, ὅστις ὅχι τὸσον συχνὰ μᾶς δίδει ἀφορμὰς συγχαρητηρίων, προκειμένου περὶ θαρραλέας συνηγορίας ὑπὲρ τῆς ἀληθείας.

Δηλαδή αὐτοὶ οἱ ἵπποσιδηρόδρομοι εἶναι κατὰ μέθυσον, πρώτης. Τόσον πολλὰ θὰ ἦναι τὰ κέρδη τῆς Ἑταιρίας καὶ τόσον πάλιν γενναῖος ὁ διευθυντής κ. Ραδλὲ, ὥστε ἀπὸ καμπανίτου εἰς ρητινίτην καὶ ἀπὸ ρητινίτου εἰς ζυθὸν καὶ ἀπὸ ζυθοῦ εἰς μαστίχαν καὶ ἀπὸ κυλίωνται καὶ αἱ ἀμαξὶ καὶ αἱ γραμμαὶ καὶ οἱ σταθμοὶ καὶ οἱ ἀμαξηλάται. Αἱ ἐκτροχιάσεις πλέον ἔγειναν ἡ τακτικὴ των πορείας. Στενόχωροι ἀνθρώποι! Δὲ μποροῦν ἐντὸς τόσον στενῆς τροχιάς ὡς νεοσύλλεκτοι τῆς γραμμῆς νὰ περιορίζωνται. Φόρα λοιπὸν ἔξω, ὡς ἀνταμάκια τὰ ὁποῖα ἐπιχαίρωντες προβάλλουσι πότε τὸν ἕνα καὶ πότε ἀμφω τοὺς πόδας ἐξω τῆς ἀμαξίας, ἐφ' ἧς ἄδοντες ὀχοῦνται. Καὶ τότε διατάσσεται αὐθωρεὶ ἡ ἐκκένωσις τῶν ἀμαξῶν, ὥς ὅτου τὸ μικροθήριον ἐκτροχιάζεται καὶ πάλιν. Καὶ τότε γίνεται τὸ γιοὺργια τῶν ἐπιβατῶν, οἵτινες καὶ δέκα μέτρων

10 =ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ "ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ" = 10

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ

(Ἰδε ἀριθ. 301)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Οἱ ποιεῖται κυβερνῆται τῆς Ἑλλάδος.—Φουστανοεπανάστασις γυναικῶν.—Ἡ ἐν Κύνῳ ἐξόριστοι.—Στάσις Σπαντορινιδῶν.—Ὁχύρωσις τῆς νήσου μ' ἕνα κατασκόπο ἐπάνω στὸ γαῖδαρο.—Μέγας καυγᾶς ἐν τῇ νήσῳ, γιατί εἶπε ὁ μισὲ Τζανῆς τὸν σιὸρ Μανόλο Μανολῶ.—Στάσις Λεωτσάκου.—Μάχη.—Ἐπανάστασις Ναυπλίου.—Πρώτη ἐμφάνισις Κώστα τοῦ Ῥήτορος.—Πρώτος λόγος αὐτοῦ συνταχθεὶς ὑπὸ Φιλήμονος.—Ἀριεὶς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἀριστοκράτου Ντὸκ Τσαρλατάνου.—ὑπόμνημα αὐτοῦ πρὸς τὴν κυβερνήσιν, ὅπως διωρισθῇ καθηγητὴς τῆς ἱατρικῆς

ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.—Γυναικομαχία.—Ἀπαγορεύονται τὰ ἄσματα.—Μὲ τὸ Κόκκινο φουστάνι.

ΓΥΝΑΙΚΟΜΑΧΙΑ.

Οὐκ εἶα καθεῦδειν τὸ τρόπαιον τῆς Μαριγούλας τὴν Ἑλένην καὶ Ἀρροδίτην.

Συνεκρότουεν διαβούλια ἐπὶ διαβουλίῳ ὅπως ἐξεύρωσι τὸ μέσον τῆς ἠθικῆς ἐξοντώσεως τῆς ἀντιζήλου των.

Κοντὰ στὰ ἄλλα ἀπεφάσισαν νὰ γίνουν καὶ αὐστριακοφρονεὶς κοσμοῦσαι μὲ λευκὰς κορδέλας τὰ τε στήθη καὶ κόμην.

Ἡ Μαριγούλα εἰς τὰς ἀντιδιαδηλώσεις ταύτας τῶν γειτονισσῶν της προέτασεν ὑψηλὴν περιφρόνησιν.

Κατήντησαν νὰ τῆς βγάλουν καὶ σάτυρα, κατὰ τὸν ἐπικρατοῦντα τότε συρμόν, καὶ νὰ τὴν κολλήσουν στὴ πόρτα της καὶ τὸ πρῶν πρῶται ἐβόουν ἐκ τῶν παραθύρων πρὸς τὰς γειτῶνιστάς των.

—Τὰ μάθατε; Τῆς κόλλησαν δὲ καὶ σάτυρα.

—Ἄμ, πολλὰ θὰ πάθῃ ἀκόμη.

—Ὁ κόσμος τῷχει τοῦμπανο κι' αὐτὴ κρυφὸ καμάρι.

—Καὶ μ' ὅλα ταῦτα, κυράδες μου, ἔχει μούτρα ἀκόμη καὶ βγαίνει ἐξω.

—Δὲν τῆς νοιάζει αὐτῆς καὶ στὸ γαῖδαρο ἂν τὴν καθίσουν ἀνάποδα.

δρόμον ἂν ἔχουν νὰ διανύσωσιν ὡς γνήσιοι Ἕλληνες πρέπει νὰ τὸν διανύσωσιν ἐφ' ἀμάξης, ἀφοῦ ἐπλήρωσαν τὰς πεντάρας των. Ἄλλοτε πάλιν γίνονται μικραὶ φαντασμαγορίαι. Τὰ μάτια τῆς ἀμάξης—οἱ φανοὶ—ἀνάβουσιν ἐκ μέθης. Οἱ ἡνιοχοῦντες πηγαίνουν νὰ τοὺς σβύσουν, τὸ πῦρ μεταδίδεται ἐντὸς, γίνεται ἓνα μικρὸ σαρβαρί, οἱ ἐπιβάται ξεκαρδίζονται γελῶντες, καὶ ἡ μεθυσμένη ἀμαξία ταλαντευομένη, σφυρίζουσα, ἄδουσα, σταματῶσα, ὡς ἀληθῆς θαμὼν τῶν οἶνοπωλείων τῆς Πλάκας, ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον της, ἂν ἦναι δυνατόν νὰ ὀνομασθῇ δρόμος αὐτὸς ὁ ἱπποσιδηρόδρομος.

Ἐν γένει χαίρομεν πολὺ ὅτι τόσοι ὀγλίγωρα τὰ βελγικά αὐτὰ προϊόντα ἐξελληνίσθησαν καὶ ἐξεπλακώθησαν. Ἀρκεῖ δὲ νὰ πλακῶνουν μόνον κρήνας, οὐχὶ δὲ καὶ ἀνθρώπους. Θὰ ἐχρησιμοποιοῦντο πολὺ ἐὰν ἐξετροχιάζοντο εἰς μέρη, ἔνθα ὁ κ. Δήμαρχος ἔστησε πυραμίδας ἐκώματος πρὸς δόξαν τοῦ Ἀραβῆ μπέν! Ἐκεῖ ὁ ἀνεδεικνύοντο αἱ καλλίτεραι ἱσοπεδωτικαὶ μηχαναί. Διότι ἐπὶ τέλους αἱ κρήναι, τὰς ὁποίας θαύουν ὡς νὰ ἦσαν ποτηράκια εἰς χεῖρας μεθύοντος, ἔγιναν μετὰ χρήματα καὶ εἶναι καὶ τὰ διαρκῆ μνημεῖα τῆς πρακτικῆς ἐργασίας τοῦ πρώην Δημάρχου μας.

Οἱ λωποδύται δὲν ἀπειλοῦσι πλέον τὰ ἐνδύματα, τὰ τάληρα, τὰ ὠρολόγια, τὴν μπουγάδα, τοὺς δακτυλίου, ἀλλὰ καὶ τὸν «Αἰῶνα», νὰ τὸν καταστήσωσιν ἀπὸ ἐρημερίδος τόσοι ποικίλης μονότονον Ἀστυνομικὸν Δελτίον. Τόσον ὑπερήρθη ἡ ὁρὴ τῶν λωποδυτῶν καὶ εὐρύνεται εἰς τὰς στήλας τῆς συναδέλφου ἢ καθ' ἑκάστην δημοσιευομένη ἀναφορὰ τῶν κυρίων ὑπαστυνόμων. Ὁ κ. Διευθυντὴς καὶ Ἐκατόγχειρ καὶ Ἐκατόνπους ἂν δυνηθῇ νὰ γίνῃ, πάλιν δὲν θὰ κατωρθώσῃ τίποτε, ἐνόσω ὁ ἀστυνομικὸς ὀργανισμὸς χωλαίνει ἐν τῇ βάσει του. Καὶ λυπούμεθα ὅτι κἀνὲν νομοσχέδιον, οὐχὶ περὶ ἀναμορφώσεως,

Ἡ δὲ Μαριγούλα, ὅταν τὸ πρῶτ' ἠθέλησε ἡ μάνα της νὰ σχίσῃ ἀπὸ τὴν πόρτα τὴν σάτυρα, προκύψασα τοῦ παραθύρου εἶπε γελῶσα:

— Καλὲ μάνα, ἄς την, μὴ τὴν σχίζῃς, ἄς την νὰ τὴν διαβάσουν μερικοὶ ἀκόμη, ἢ ἂν θὰ τὴν ξεκολλήσῃς, δός την τοῦ ἀδελφοῦ μου νὰ πῇ νὰ τὴν κολλήσῃ στὸ καφε-νεῖον τῆς Ὁραίας Ἑλλάδος.

Ἰδοὺ δὲ καὶ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς.

Μὲ τὴ κόκκινη κορδέλα στὸ λαιμὸ καὶ στὸ αὐτί.

Μοῦ φωνάζουνε οἱ λούστροι, ποῖα κοκίετα εἶν' αὐτή;

Ἡρώδεα θὲ νὰ γένω κάτω.

Νὰ μὲ στέψουνε μετὰ δάφνης, νὰ μαζεύω καὶ φλωριά.

Βάρδα μπρός

Νὰ περάσῃ ὁ γαμβρός.

Καὶ ἡννόουν, τὰ παλαιοκόριτσα ἐμὲ, μετὰ τὸν στίχον τοῦτον.

Τὸ φαρδί μου μεσοφόρι θὰ τὸ στήσω γιὰ σημαία

Νὰ τὸ βλέπῃ νὰ στεναζῇ ἡ χροστὴ μου νεολαία.

Ἀξετσούπωτ' ἡ μὲ λένε καὶ πῶς δὲν ἔχω ντροπὴ,

Δὲν μὲ μέλλει ὁ καθένας καὶ χειρότερα ἂν πῇ.

Βάρδα μπρός,

Νὰ περάσῃ ὁ γαμβρός.

ἀλλὰ συστάσεως ἀστυνομίχης καὶ παρ' ἡμῖν δὲν εἶδομεν μεταξὺ τῶν ἄλλων.

Ἀς ράνωμεν δύο λέξεις ἀκόμη ἐπὶ τῆς ραδιῆς, τῆς κομπῆς, τῆς καλῆς Γαβριέλλας. Ἦτο ἐν κύκλῳ πρό τινων ἡμερῶν φιλικῶ ἐν Φαλήρῳ, ὅπου ὁ κ. Ραδλὲ ὁ τῶν ἱπποσιδηροδρόμων διευθυντὴς προσέφερε ζῆλον. Ἡ πτωχὴ Γαβριέλλα, ἡ ρωμαντικὴ, ἠθελε νὰ ἐνοικιάσῃ δωμάτιον κάτω εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον Φαλήρου, ἀλλὰ τῆς ἐζήτησαν πενταχόσια φράγκα δι' ὅλην τὴν θερινὴν περίοδον. Τὰ ἔβαλε λοιπὸν μετὰ τὸν φίλον Παρασκευαῖδην, ἐκ τῆς παρέας καὶ αὐτὸν, καὶ τοῦ ἐζήτησε ὀλίγα μέτρα γῆς φαληρικῆς διὰ νὰ κτίσῃ κομπὴν καλυδούλιν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπέσχετο νὰ μᾶς προσκαλῇ κάποτε. Εἰς τὸν κ. Ραδλὲ ἐπεφόρτιζε τὴν ἀρχιτεκτονικὴν καὶ εἰς ἡμᾶς ἀνέθετε τὴν μεσολάβησιν παρὰ τῷ Παρασκευαῖδῃ ἵνα τῆς δοθοῦν αὐτὰ τὰ μέτρα γῆς. Ποῦ νὰ ἤξεύρωμεν ὅτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ τὰ κατελαμβάναν μόνη τῆς ἐν Πειραιεὶ τῷ κλασικῷ αὐτῷ τέπῳ, ὅπου καταλαμβάνονται οὐκ ὀλίγα καὶ αὐτοκτονοῦσιν αἱ Γαβριέλλαι.

Μία ιδέα! Τί νὰ σημαίνει συρροή τῶν λωποδυτῶν ἐν Ἀθήναις, καθ' ὧν δὲν ἀντέχουν πλέον ὅλα αἱ ἐκστρατεῖαι ὑπαστυνόμων, βοηθῶν, κλητῆρων, Κοσωνάκου; Ἐνθυμεθε τὴν ἱστορίαν τῶν Σταυροφόρων, ὑπὸ τὸν περίφημον Κουκούπετρον. Ἐρευγὸν ἀπὸ ἐν μέρος χίλιοι Σταυροφόροι, καθ' ὁδὸν δὲ ἐξωγαλοῦντο ὑπ' ὅλων τῶν κοινωνικῶν περιπτωμάτων καὶ ἀνελάμβανον αἱ σταυροφορίαι ἐπιδημικὸν χαρακτῆρα. Ἐνθυμηθῆτε τώρα τὴν ἀένανον καθόδον τῶν χρηματιστῶν ὁμογενῶν, οὐχὶ τῶν ἀξιοτίμων ἐκείνων ἐκ διαφόρων τῆς Εὐρώπης ἀποικίων ἐρχομένων ἵνα διαγύσῃ τὰς ἡμέρας των καὶ ἀναθρέψῃ τὰ τέκνα των ἐπὶ γῆς ἐλληνικῆς. Ἐκείνους λοιπὸν ἰδίως τοὺς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τὸν Κουκούπετρον Τσιγγρὸν ταχθέντας καὶ διὰ τῶν χρηματιστικῶν τερτιπίων καὶ στρατοῦ ὀλοκλή-

Εἰς τὸ σπῆτι μου μαζεύω κάθε καρδιάς καρδί,
Καὶ ἡ παστρίκῃ μου γλώσσα χίλια κόφτει σὰν ψαλλίδι,
Νύχτα βγαίνω στὰ σοκάκια μετὰ τὸν ἓνα καὶ τὸν ἄλλον.
Πότε προτιμῶ μικρούλην, πότε προτιμῶ μεγάλον.

Βάρδα μπένε.

Μαριγούλα δὲν με λένε;

Μοῦ κατέβη στὸ κεφάλι νὰ γινῶ ἐπαναστάτης,
Κ' ἓνας φοιτητὴς μικρούλης μοῦγινε σ' αὐτὸ προστάτης.
Εἰς τὴν Μουσικὴν μετὰ τοῦτον μπράτσος βγαίνω τὴν ἡμέρα.
Τὸ κατόπη μου δὲ πέρνει κάθε βρῶμα κάθε λέρα.

Τὸ μικρὸ μου μουςτακάκι,

Στρώβω σὰν παλληκαράκι.

Τῆρα μόλα,

Εἶμαι μία κοτσουμπόλα.

Βάρδα μπένε;

Μαριγούλα δὲν με λένε;

Περίλυπος διηυθύνθη ἡμᾶς τὴν σάτυραν ἀναγνούς εἰς τὸν οἶκον τῆς Μαριγούλας καὶ τὴν εὖρον μετὰ τὴν πρωϊνὴν τῆς μπλούζα, μετὰ κόμην ἀνώμαλον, τὴν κόκκινην τῆς κορδέλα στὸ λαιμὸ, αὐτὴν δὲν τὴν ἄφρινε ποτὲ—ὑποδεχομένη δὲ γελῶσα μετὰ εἶπε:

— Ἐχει τὸ γούστο νὰ ἤλθῃς νὰ με συλλυπηθῇς.

ρου ληπτῶν ὑπονομεύοντες τὴν οἰκονομικὴν ὑπαρξίν τῆς κοινωρίας ἐμυρίσθησαν οἱ μικρολωποδύται καὶ συνέρρευσαν ἐν Ἀθήναις, ὅπου ἀπετέλεσαν τὰ κατώτερα λωποδυτικὰ στόματα, τῶν ἐν λόγῳ ὁμογενῶν ἀποτελούντων τὰ ἀνώτερα.

Ἡ κυβέρνησις ἐφθάσε εἰς τὸ μὴ περαιτέρω τῆς φιλικῆς ὁραπίας τῆς ἀπέναντι τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλλήνων. Ἀπέστειλε ἐκεῖ τὸν σοφολογιώτατον κ. Καζάκην διὰ νὰ σημειώσῃ ἐπ' αὐτῶν εἰς τὴν τσέτουσαν πόσους Ἑλλήνας θὰ φονεύσουν οἱ φυλλάχοι καὶ πόσους φυλλάχους οἱ Ἕλληνες. Ἀξάνουμ, Λογιώτατο τί γυρεύεις Ἰσταντέρια μέτα;

Πρὶν παραδώσωμεν τὸν Φάουστ εἰς τὸν Τενεκέ μας ἐννοοῦμεν νὰ τὸν ἀποτενεκώσωμεν ἡμεῖς δι' ὀλίγων βαναύσων λέξεων, διότι ὁ Φάουστ εἶναι μίξ τῶν τυφλῶν μουσικῶν ἀδυναμιῶν μας καὶ δὲν ἐννοοῦμεν νὰ τὸν βλέπωμεν παραλυτικῶν συρόμενον ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῶν Ὀλυμπίων ὑπὸ τὸ σπαχμένο ῥαβδί τοῦ Λαμπρούνα, τοῦ μεταδιδόντος ἐκλαμψίαν εἰς ὅλα τὰ μελοδράματα.

Ὁρακίς εἶναι ὁ λόγος, ὃν ἀπήγγειλεν ὁ κ. Πρασκευάκης εἰς τὰς ἐφετερινὰς ἐξετάσεις τῆς Σχολῆς τῶν ἀπόρων παιδῶν. Εἶναι πρωτότυπος ἐν πολλοῖς καὶ τοὶ τὰ ἠθικολογικὰ αὐτὰ θέματα εἰς τοὺς Ἕλληνας ἰδίως φαίνονται ξηρὰ καὶ ἀνυποφορὰ. Θὰ ἦτο ὠραιότερος ὁ λόγος οὗτος ἐν ἑλευθέρῳ τῶν κρουσταλέων ἀματιῶν τὰ ὅποια τὸν παρουσιαζοῦν μουσχεμένον τὸν ῥήτορα πάντοτε καὶ ὡς μετὰ ῥυθμὸν τοῦ ἐπὶ τὴν θάλασσαν τοῦ Φαλήρου προκύψαντα.

Ὁ Τενεκές μας μετ' ἐλαφρᾶς καρδίας εἶδε τὰ πτώματα καὶ τῆς Τραβιάτας καὶ τοῦ Ἀτίλλα τὸν τελευταῖον μάλιστα ἀπὸ τὸν εὖρε νεκρὸν ἤρχισε καὶ

— Ὅχι ἀπῆντησιν, ἀλλὰ νὰ σὲ ἰδῶ, ἂν ἦται θυμωμένη.

— Τὸ πρόσωπόν μου, κύριε, δὲν μοῦ τὸ προστατεύει, βλέπεις, ὁ νόμος, ὡς τὸ ἱερόν τοῦ βασιλέως, καὶ διὰ τοῦτο δύναται ἕκαστος νὰ τοῦ προσάψῃ ὅσα θέλει. Ἀλλ' οἱ ἔχοντες καθαρὸν τὸ μέτωπον δὲν ἔχουν ἀνάγκη τῆς προστασίας τῶν νόμων.

— Ναί, ἀλλὰ σὲ ὑβρίζουν πολὺ χονδρὰ.

— Νόστιμος εἶσαι. Ἡ ὕβρις, φίλε μου, εἶνε πάντοτε ὕβρις, ἥτε χονδρὴ, ἥτε λεπτὴ εἶνε. Ὁ χονδρὸς ὑβρίζει χονδρὰ, ὁ λεπτὸς λεπτὰ. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα εἶνε τῆς αὐτῆς ποιότητος.

— Φοβοῦ ὅμως τὰς διαβολὰς καὶ ψευδεῖς ὧσι.

— Φίμωτρον δὲν θὰ θέσωμεν εἰς τὰ στόματα τοῦ κόσμου.

— Καλὸν εἶνε νὰ μὴ δίδωμεν καὶ ἀφορμάς.

— Τώρα μὲ ὑβρίζεις σὺ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῇς. Κύριε, νομίζω, ὅτι οὐδεμίαν ἀφορμὴν ἔδωκε, ὥστε νὰ καταστῶ ἀξία λιθέλλου.

— Ἐγὼ τοῖς ὑβρίζεις, καὶ ἐπειδὴ βεβαίως δὲν σκοπεύεις νὰ κλεισθῇς στὸ μοναστήρι, καλὸν εἶνε νὰ μεριμνᾷς καὶ περὶ τῆς ὑπολήψεώς σου. Τί θέλεις ν' ἀνακατεύσῃς στὰ πολιτικά.

— Πλὴθὺς νὰ μοῦ δώσῃς συμβουλὰς; Τοιαύτας, δὲ

νὰ τὸν κοροϊδεύῃ παρ' ὅλου τοῦ κανόνα τῆς ἱπποσύνης. Δὲν πιστεύομεν ὅμως ὅτι μετὰ τῆς αὐτῆς ἐλαφρότητος θὰ ἰδῇ ὅχι πλέον τὴν δολοφονίαν, διότι θὰ ἦτο μόνον πραγματικὸν τὸ πρᾶγμα ἀλλὰ τὴν γελοιοποίησιν, τὴν μαστιγώσιν, τοὺς ἐμπαιγμούς, τὸ κώνειον, τὴν χολὴν καὶ τὴν σφουγγαρίαν τὴν ὁποίαν ἔφαγεν ὁ ἀτυχὴς Φάουστ, διότι τοῦ κατέβη, ἀφίσας τὴν μαγειρίαν, τὴν ἀστρολογίαν καὶ τὰ μαθηματικὰ νὰ ἐπιδόθῃ εἰς ζωτὰς μελέτας ἐπὶ τῆς ξανθῆς Μαργαρίτας.

Ἐπὶ τέλους καὶ δὲν καταλαβάνομεν ὁ κόσμος συρρεῖ τόσον πολὺς μάλιστα ὥστε νὰ βαρύνεται τις νὰ τὸν βλέπῃ. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἀντικατασταθοῦν λοιπὸν δύο τρεῖς γελοῖοι ὑπὸ προσώπων μᾶλλον ἀνεκτῶν; Τί θὰ σοῦ κάμῃ μιά καὶ μόνη πριμαντόνα, ὅση καὶ ἂν γνωρίζῃ νὰ περισφίγγῃ τοὺς στατήρας τῆς σαρκὸς καὶ τῆς ἡλικίας τῆς ἐντὸς παρθενικῆς περιβολῆς Μαργαρίτας; Πρέπει τάχα καὶ εἰς τὰ θέατρα νὰ ἐφκρμόζηται ἡ μέθοδος τῶν ξενωδῶν, ὅτιναι; σοῦ πέρνουν τὰ φράγκα καὶ σοῦ δίδουν ἀντὶ κρέατος στυπὶ καὶ ἀντὶ ἰχθύων ὀδωδότας Λαζάρους;

ΑΣΤΕΙΑ ΦΑΛΕΞ.

— Ὅταν εἰς λαὸς δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐκτιμῇ τὸν καλὸν ἄρχοντα, ὅπως φιλοτιμῇ τὸν διάδοχον, ἢ νὰ τιμωρήσῃ διὰ φανερᾶς περιφρονήσεως τὸν κακόν, ὅπως παραδειγματίσῃ, ὁμοιάζει τὸν μὴ ἐννοοῦντα τὴν δύναμίν του βοῦν καὶ εἶναι ἄξιος νὰ τεθῇ εἰς ἄστρον.

Φαλές.

— στυχῶς, δὲν ἀγοράζω, ἔχω πολλὰς καὶ τὰς πουλῶ εἰς τὴν τιμὴν των χωρὶς ἐκπεσμόν.

— Αὐτὴ ἡ οἴσις εἶνε ποῦ σὰς χαλᾷ.

— Κῆδεσαι, παρατηρῶ, πολὺ τῆς ὑπολήψεώς μου. Δὲν ἐπιθυμῶ μετὰ τῶν ἄλλων μεριμνῶν σου νὰ προστεθῇ καὶ ἡ περὶ ἐμοῦ φροντίς. Ἄς νὰ μὴ.

— Ἐννοεῖς νὰ ξεθυμάνῃς εἰς ἐμέ;

— Ἐγώ; Θὰ ἤμην πολὺ ἀγροῖκος.

— Ἐπιθυμεῖτε νὰ σὰς ἀπαλλάξω τῆς παρουσίας μου;

— Ὅπως ἀγαπᾶτε. Δὲν σὰς διώκω.

— Ὁ τρόπος σας.

— Αἱ τοιοῦτος εἶνε πάντοτε. Τὸν γνωρίζεις.

— Τὸν ἐσπούδασα, εἶπε μᾶλλον, ἀλλὰ σήμερον μοῦ φαίνεται πολὺ τραχύς.

— Θὰ ἐκτραχυνθῇ ἀκόμη. Καλὸν εἶνε νὰ μὴ βγῇ κατενὸς τὸ ὄνομα. Δὲν βλέπεις τὸν Καρύδη. Καὶ εἰς τὸ εἰκονοστάσιον τῆς ἀγίας Εἰρήνης ἂν τὸν κολλήσῃς, ὡς ἄγιον, Καρύδη πάντοτε θὰ τὸν λέν. Οὐκ ἔστι ἐπανόρθωσις δι' ἐκείνους ποῦ πᾶρουν μιὰ φορὰ τὴν κάτω βόλτα. Ἐγὼ τὸ αἰσθάνομαι δὲν εἶμαι γυνή, οὐδέ θὰ ζήσω ποτὲ ὡς τοιαύτη, δὲν ἐπιθυμῶ δὲ ν' ἀδικήσω καὶ τινα. Σεῖς εἰσθε νέος καὶ ὡς τοιοῦτος δὲν θέλετε φίλος, ἐπιζητεῖτε ἐρωμένους. Ἀτυχῶς δὲν δύναμαι νὰ σὰς συστήσω τοιαύτας, βεβαιωθῆτε ὅτι ἂν τὰ εἴχαμε καλὰ μὲ τὴν Ἀφροδίτην